

GUNG'S

#เป็น
แฟน

กับ

นะ

นิลพัลลภ เขียน
kanapy มว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

GUNG'S #เป็นแฟนกันนะ

มีลค์พลัส เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2535-2

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

Jamsai X Conversation เป็นโปรเจกต์ที่นำคาแร็กเตอร์ของ พอร์ช มิวซ์ มาร์ค มิน กัง บอส และเต้ ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในสังกัดของ Conversation Thailand มาเขียนนิยาย โดยจะแบ่งออกเป็นสองแนวคือ everY และ Jamsai Love Series ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเรื่องราวความรักในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ถ่ายทอดผ่านปลายปากกาของ 6 นักเขียนคุณภาพของสำนักพิมพ์... และเล่มที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องของ 'กัง' นั่นเองค่ะ!

เฮ้อ~ เครียดจังเลย ช่วงนี้มยongนังกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะมัวแต่คิดว่า จะเอาอะไรไปจีบรุ่นพี่ที่แอบชอบดี T^T ก็ทุกวันนี้เห็นคนอื่นเขาจีบกันแบบแปลกๆ ไม่เหมือนสมัยก่อนที่เขียนจดหมายรักหรือแอบโทรไปหาที่บ้าน มยongนังเลยกลัวจะแปลก(?)ไม่เท่าคนอื่น จนต้องมานั่งกุมขมับอยู่แบบนี้เนี่ย

เอ๊ะ! หรือมยongนังจะจีบรุ่นพี่แบบนางเอกเรื่องนี้ดิเนะ ชื่อซานมໄ໊มูกไปฝากทุกวันๆ ไม่ก็เอาลูกก็ไปให้กินบ่อยๆ แต่แหม คิดแล้วเงินแทน 'ลูกก็' นางเอกของเราหลายๆ เลยละ ก็ 'พี่กัง' พระเอกเรื่องนี้ทั้งน่ารัก อบอุ่น ยิ้มทีไรละลายย *O* จนมยongนังอยากสวมรอยเป็นนางเอกแล้วเอาลูกก็ไปมอบให้ซะเหลือเกิน ถ้าได้ยินพี่กังพูดว่า "พี่ชอบกินลูกก็ครับ" มยongนังคงบิดตัวแปรรอบพร้อมกับตลั่งกาข้ามสนามฟุตบอลด้วยความเขินแน่ๆ อร่ายยย >///< ว่าแล้วก็อยากเปลี่ยนชื่อเป็นของกินทันทีเลยจะได้เตาะรุ่นพี่ง่ายๆ จั๊นมยongนังขอตัวไปคิดชื่อใหม่ก่อนนะคะ แล้วพบกันค่า ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยongนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า :)

มิลค์พลัสที่กลับมาทักทายที่ไรก็เหมือนเป็นนักเขียนใหม่ทุกที ปีนี้ส่งต้นฉบับ 2 เรื่องนะ! (เยอะแล้ว?) คิดถึงจึงมาหาคำ~ ♥

จะว่าไป มิลค์พลัสเคยเขียนนิยายที่ได้เอาไปสร้างเป็นซีรีส์ เคยดัดแปลงบทซีรีส์มาเป็นนิยาย เคยเขียนพระเอกนางเอกตามธีมโปรเจกต์ แต่เป็นครั้งแรกเลยที่เขียนคาแร็กเตอร์พระเอกที่มีตัวตนจริงๆ นั่นคือกัง Conversation! แปลกใหม่มากคะ รู้สึกโชคดีที่กังมีคาแร็กเตอร์พระเอกสไตล์ที่มิลค์พลัสชอบเขียนอยู่แล้ว เป็นแนวรุ่นพี่หล่อๆ น่ารัก อบอุ่น ชี้แก๊งนิดหน่อย > < ก็เลยเอามา mix and match ได้พอดี จำได้ว่าตอนสัมภาษณ์เก็บข้อมูล กังบอกว่าน่าสนุก อยากอ่านแล้ว หวังว่าได้อ่านแล้วจะชอบนะคะ 555 ยังไงต้องขอขอบคุณกังและทีมงาน Conversation มากๆ ที่ให้โอกาสมิลค์พลัสได้เป็นส่วนหนึ่งของโปรเจกต์สนุกๆ แบบนี้

ขอบคุณป๊ากับแม่และนุ่นมาร์ชสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างค่า
ขอบคุณบ้านแจ่มใสและกองบ.ก. ที่น่ารักและอบอุ่นเสมอ
ที่สำคัญขอบคุณนักอ่านทุกคน ทั้งที่ติดตามมานาน
แล้วก็เพิ่งรู้จักกัน ฝากเนื้อฝากตัวอีกทีนะคะ :)
แวะมาคุยกันได้บ่อยๆ เลยที่ Fanpage : มิลค์พลัส,
Twitter&IG : @milkplusanyway น้ำ จะขยันและ
รับมาเจอกันอีกเร็วๆ นี้ค่า รักกก ♥

บทนำ

ออก~

ทันทีที่อาจารย์เก็บหนังสือเดินออกจากห้องหลังสัญญาณบอกหมดเวลาคาบเรียนสุดท้ายดัง เสียงคุ้ยจอบแจ็กกระเปิดขึ้น ในขณะที่ฉันนั่งวนวายอยู่กับการหยิบแบงก์ฝุ่นและลิปกลอสสีสวยพริ้งพริ้งขึ้นมาเติมหน้า หน้าประตูโรงเรียนมีกล้องวงจรปิดที่จะคอยถ่ายรูปบันทึกการเข้าออกโรงเรียนเพื่อส่งรายงานไปยังผู้ปกครอง มันมักจะถ่ายติดรูปฉันที่หน้าซิมเป็นลั่วมในตอนเช้า และตาใสปากฉ่ำวาวในตอนเย็น โดยเฉพาะเย็นวันศุกร์แบบนี้!

ไม่ใช่เพราะวันหยุดสุดสัปดาห์กำลังจะมาถึง ไม่ใช่เพราะจะได้ไปต่อคิวซื้อขนมไข่มุกเจ้าดังที่สยาม แต่เป็นเพราะว่า...

"คุกกี้"

"หืม?"

"ฉันมีอะไรจะบอก..."

"ว่า?"

ฉันหันไปเลิ่กควัไส้ยัยหลิงหลิงเพื่อนรัก เห็นมันจ้องฉันกลับมาด้วยดวงตาเรียวๆ บนใบหน้าหมวยน่าเอ็นดู

๘

"ไม่ใช่บอกมั้ง...สารภาพ"

มันจึงมาด้วยคำที่ทำให้ฉันต้องเบิกตาโพลง

"ไม่ได้! ฉันยังไม่พร้อม"

"...ไม่พร้อม?"

"จะให้สารภาพรักพีโมสต์เนี่ยนะ ใครจะไปกล้า"

"อ่า..."

"ไม่ได้! ไม่เอา ตายๆๆๆ ตายแน่นอน"

ฉันติดดินเป็นบ้าอยู่คนเดียว แง เขินอะ ทุกคนยังไม่รู้จักพีโมสต์ใช่ไหม
พี่เขาเป็นติวเตอร์วิชาภาษาอังกฤษของฉัน! แล้วก็ขงยัยหลังหลังด้วย พอดีว่า
เรียนด้วยกันอะนะ (เฮ้ ออμπมิบแสดงความเป็นเจ้าของคนเดียว) และเขาก็
เป็นความสุ่ง่ายๆ ในทุกเย็นวันศุกร์ของฉัน

ใครจะไปเชื่อว่าฉันอยากพุ่งตัวไปเรียน!

พีโมสต์เป็นติวเตอร์ที่แบบว่า...นิสัยหล่อ เอ๊ย นิสัยดี ใจเย็น น่ารัก
แถมยังแสนฉลาด พี่เขาเรียนอยู่คณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ของ
มหาวิทยาลัย T นั่นทำให้ฉันมีเป้าหมายอยากสอบติดคณะนี้ให้ได้สุดชีวิต
โฮ ก็พี่เขาน่ะเยี่ยมไปเลย! เยี่ยมไปเลยจริงๆ นะ บางทีเวลาเรียนๆ กันอยู่แล้ว
พีโมสต์พูดอะไรแรนดอมขึ้นมาแบบ...เงินดอลลาร์อ่อนค่า น่าแลกเก็บไว้
ฉันนี่อยากจะบอกออกไปว่าหัวใจฉันนะอ่อนค่ายิ่งกว่าเงินดอลลาร์ซะอีก
สนใจแลกเก็บไว้มั๊ยคะ

'...'

'...'

'มีอะไรเล่าลูกก็'

'เปล่าค่า ไม่มีอะไร'

กล้าพูดออกไปที่ไหน ได้แต่คิดไม่ชื่อในใจอยู่คนเดียวเนี่ย อ้าก!

"แกว่าถ้าฉันสารภาพแล้วจะนุกมั๊ยอะ"

"..."

"พี่เค้าจะชอบเด็กกะโปโลแบบฉันหรอ ดูไม่มีทางเป็นไปได้เลยนะ"

"..."

"แต่ข้างมันเถอะ ฉันยังไม่สารภาพเร็วๆ นี่หรือ แล้วนี่แกจะมาทำหน้าเครียดกว่าฉันไม่ได้นะหลังหลัง!"

ฉันขำก๊ากกับสภาพหน้ายุ่งๆ และคิ้วที่ผูกเป็นโบของเพื่อน

"วันนี้ซื้อซานมียี่ห้อไหนไปฝากพี่โมสต์ดี อาทิตย์ที่แล้วซื้อยี่ห้ออะไรไปแล้วนะ"

"ซาคุซุ"

"เออใช่ งั้นวันนี้..."

"คุณก็ ฉันไม่ได้จะให้แกสารภาพ"

"หือ?"

"ฉันหมายถึงฉันมีเรื่องจะสารภาพ"

ออยู่ๆ ยัยหลังหลังก็โพล่งออกมา

"ว่า..."

มองหน้ามันแล้วรู้สึกแปลกๆ ยังไม่รู้ เพื่อนรักที่นั่งเรียนข้างฉัน กินข้าวกับฉัน เดินกลับบ้านด้วยกันมาตั้งแต่ ม.4 วันนี้มันกำลังทำสีหน้าแบบที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

ใบหน้านมวนน่ารักที่ปกติจะสดใสไปด้วยรอยยิ้ม ตอนนี้เหมือนมีเมฆครีмпปกคลุม

"คุณก็"

"อะไร"

อย่าทำให้ฉันกลัว อย่าทำให้ฉันตกใจได้มัยเนี่ย

"เมื่อคืน..."

"...?"

"พี่โมสต์...แบบว่า..."

"..."

"ขอ..."

ขอ...ขออะไรอะ ขอเลิกสอนเธอหรอ ไม่นะ ฉันต้องเศร้าแน่ถ้าจะไม่ได้เรียนกับพี่เขาอีก ; - ;

"ขอคบ..."

10

"..."

"...กับฉัน"

เบรีย่ง!!!

เมฆฝน เมฆฝนจริงๆ รู้สึกเหมือนฟ้าผ่าลงมาที่กลางใจเลย

พีโมสต์ที่ฉันชอบ...

พีโมสต์ที่ฉันแอบหวังนิดๆ ว่าเขาก็จะชอบฉัน

...ขอเพื่อนฉันคบ

"แล้วแก...ตอบไปว่าไงอะ"

"..."

"ไม่ได้บอกพี่เค้าไปใช่ไหม...เรื่องที่ฉันชอบ"

"..."

"หรือว่า...นี่แคง...ไม่ได้..."

ฉันพูดอะไรต่อไม่ออก ไม่รู้ว่าทำไม อาจจะเป็นเพราะรูปหนึ่งฉันเผลอ
จินตนาการในแง่ร้ายไปแล้ว หรือเพราะแววตายัยหลังหลังกำลังตอบในสิ่งที่
ฉันคิดว่าใช่

หรืออาจจะเป็นเพราะจู่ๆ โทรศัพท์เครื่องสีชมพูที่วางอยู่บนโต๊ะก็สั้น
ขึ้นมาพอดี

และฉันมองไปเจอชื่อที่โชว์หราอยู่บนหน้าจอ

Incoming Call : P'Most ♥

"คือ..."

"..."

ฉันพูดอะไรไม่ออก และคงไม่มีอะไรต้องพูดแล้วมั้ง สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า
นี่มัน...

ชื่อพีโมสต์ ตามด้วยอีโมจิหัวใจ

ให้ตาย!

ที่สุดเลยเว้ยแก!!!

1

Cookie Run

ฉันนึกแทบไม่ออกเลยว่ามันเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่

'คุณก็ เลิกเรียนไปไหนอะ'

'เย็นนี้มีเรียนพิเศษ นัดติวเตอร์ไว้'

'วิชาอะไร ที่ไหนหรอ'

'อังกฤษ นัดไว้ที่สยาม แกๆ ฉันจะบอกอะไรให้อย่าง'

'อะไร'

'ติวเตอร์ฉัน...หล่อมากกกกก'

ฉันเจอพี่โมสท์แบบโคตรบังเอิญ ด้วยความที่จู่ๆ ก็นึกอยากเรียนพิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ เลยลองติดต่อสถาบันกวดวิชาที่โฆษณาว่าสามารถจัดหาติวเตอร์ทั้งแบบตัวต่อตัวและแบบกลุ่มให้ได้ แล้วปึ้ง! อยู่ดีๆ พี่โมสท์ก็หล่นจากฟ้าลงมายืนยิ้มเท่อยู่ตรงหน้าฉัน วินาทีแรกที่เจอกันฉันนึกว่าเขาแค่บังเอิญเดินมานั่งผิดโต๊ะ เพราะหน้าตาท่าทางเขาเนี่ย...ดูยังไงก็ไม่ใช่ติวเตอร์เลยอะ บอกว่าเป็นเด็กฝึกมาจากค่ายเพลงเกาหลีหรือญี่ปุ่นฉันก็เชื่อ

'หล่อได้เสียวนากาโมโตะ ยูตะของฉันปะ'

ยัยหลิงหลิงหมายถึงนักร้องเคป็อปที่มันใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ มีรูปแปะไว้บูชาบนหน้าปกหนังสือเรียนแทบทุกเล่ม

'ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง'

'หุย ออย่ามาเวอร์'

'ไม่เวอร์ไม่เชื่อก็ตามมาดู'

นั่นแหละ มันอาจจะเริ่มตั้งแต่นั้นเลยก็ได้

'พี่โมสท์ สวัสดิ์ค่า'

'พี่โมสท์ หลิงมาแล้วว'

'หายไปไหนกันมาสองสาว'

12

แค่ไปแอบมองครั้งเดียว ครั้งเดียวเท่านั้น! ยัยหลังหลังก็มาอ่อน
ขอฉันเรียนกับพี่โมสต์ด้วย บอกว่าช่วงนี้รู้สึกตัวเองใจเียงภาษาอังกฤษ
และถ้าเรียนพร้อมกันสองคน ค่าเรียนที่ฉันต้องจ่ายก็จะลดไปเกือบครึ่ง
เหมम्म ฉันรู้หรือกว่าจริงๆ เหตุผลมันคือเป้าหมายแน่วๆ นากาโมโตะ ยูตะ
ที่ทำเอายัยหลังหลังฟินเป็นบ้าไปเลย แต่ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรอะนะ ดีชะอีก
มีเพื่อนเรียนสนุกจะตาย จะได้ไม่เงินพี่โมสต์จนต้องแอบนั่งเอาเล็บขุดโต๊ะ
อยู่คนเดียวด้วย

'คุกกี้เลยคะ อยากกินขนมไข่มุกเสื่อพ่นควันเลยลากหลังไปต่อคิวซื้อ'

'แ๊ะ ขอโทษนะคะพี่มาสาย'

'ยัยคุกกี้ซื้อมาฝากพี่โมสต์ด้วย'

ความดีของเพื่อนอะ ช่วยซิงให้ตลอด พี่โมสต์ถึงได้หันมาเจอแก้ว
ขนมไข่มุกแสนหวานในมือฉัน

'มันมีโปรหนึ่งแถมหนึ่งอีกแล้วคะ พี่โมสต์ช่วยคุกกี้กินด้วย~'

'โห แถมทุกอาทิตย์เลย พี่ไม่กล้าสองกระจกแล้วเนี่ย'

'ต่อให้พี่โมสต์อ้วนขึ้นอีกยี่สิบกิโลก็ยังหล่อ บ๊ยะ? ปังๆ ค่าา'

ยัยหลังหลังเียนยอ ทำเอาพี่โมสต์เงินจนต้องเก๊กหน้า

'เวอร์ลละ พอๆ เริ่มเรียนกันได้แล้วเนอะ การบ้านที่พี่สั่งได้ทำม้าย'

'เฮือก!'

'...'

'...'

'หลังลื้ม!!'

'ถามว่าวันไหนไม่ลื้มบ้างดีกว่า ลื้มทุกรอบเลยนะ'

พี่โมสต์ยกนิ้วขึ้นชี้คาดโทษ แต่หน้าตาใจดีอย่างเขา ทำอะไรก็ออกมา
น่ารักไปหมด

'หัดเป็นเด็กดีแบบคุกกี้บ้างสิ'

ประโยคที่เหมือนชม ทำเอาหัวใจฉันแทบกระตุก

'โ้ ก็เป็นเด็กดีมันไม่สนุกนี่คะ'

อืมมม

ก็อยากเป็นนะเด็กดี แต่อยากเป็นเด็กพี่มากกว่า
อะไรแบบนั้นรีปะ ;-;

แล้วฉันก็นึกย้อนไปถึงคาบแนะแนวคาบหนึ่งเมื่อตอน ม.6 เทอมแรก
วันที่อาจารย์ให้เราคุยกันเรื่องคณะและมหาวิทยาลัยที่อยากเข้าเรียน

ใบงาน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนวิชาแนะแนว (คาบที่ 15)

ชื่อ-นามสกุล น.ส. กานต์ชนิต สิงหาพิพัฒน์ ชั้น ม.6/1 เลขที่ 39

ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ตามความเป็นจริง

เรื่อง อนาคตของฉัน

1. คณะที่ฉันอยากเรียน

คณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ มหาวิทยาลัย T

2. เหตุผล

งานดี

(หมายถึงฟิโนสท์)

ช่วงนั้นฉันเป็นบ้าเป็นบอกับทุกอย่างที่เป็นคณะเศรษฐศาสตร์ภาค
อินเตอร์เลย ใช่มั้ย เพราะฟิโนสท์เรียนอยู่ แต่มันตลกตรงที่พอหันไปชะโงกดู
ยัยหลังหลังก็เขียนตอบว่าคณะเศรษฐศาสตร์ภาคอินเตอร์ มหาวิทยาลัย T
เหมือนกัน มันบอกว่าฉันกับมันต้องเรียนที่เดียวกันสิ เป็นเพื่อนรักกันนี่นา
ตอนนั้นฉันนั่งขำ นึกแค่ว่ายัยเพื่อนตัวดีซี้เกียจคิดคำตอบก็เลยลอกฉัน
ไม่ทันรู้เลยว่ามันคิดจริงๆ แล้วก็ทำจริงๆ คิดทำการใหญ่ใจต้องนิ่งมาก

เพราะฉันฉันเลยคิดทำการใหญ่ในแบบของฉันบ้าง
นั่นก็คือ...

'คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี'

♥ First Meet ♥

14

"แจวมาแจวจ้ำจึก น้ำนิ่งไหลลึกนึกถึงคนแจว เอ้า! แจวมาแจวจ้ำจึก น้ำนิ่งไหลลึกนึกถึงคนแจว ♪ แจวเรือจะไปซื้อของ! แจวเรือจะไปซื้อของ! ขอเชิญน้องๆ ลุกขึ้นมาแจว เฮ!!!"

\\(' ')\~

~/(' ')/

ใช่ค่ะ

ลาก่อนเศรษฐศาสตร์ ฉันมาแจวเรืออยู่ที่คณะบัญชีแล้ว ทำไม จะว่าฉันซี้ซาลดวิ่งหนีความจริงเหรอก ก็ใช่ ฉันคงไม่ไปทนดูยัยหลังหลังกับ 'P'Most♥' รักกันให้ดูทุกวันเหรอกนะ

แต่ถามว่าฉันถึงขั้นยอมทิ้งอนาคตตัวเองเพราะเรื่องผู้ชายคนนึงเลยเหรอก ก็ไม่เนี่ย เพราะฉันมั่นใจว่าเรียนคณะบัญชีก็มีอนาคตเหมือนกัน

"แจวเรือจะไปซื้อข้าว! แจวเรือจะไปซื้อข้าว! เชิญน้องๆ ลุกขึ้นมาแจว เอ้า แจวมาแจวจ้ำจึก~~ ♪"

"ฮาาาา"

เอ๋ม...

ฉันจะมีอนาคตแบบไหนในคณะที่คนแจวเรือไปซื้อข้าวอะ เงินเหลือใช้เหรอก ถ้ามมม

"อะ ให้น้องๆ ก็แนะนำตัวหน่อย"

"อู่วว~"

นี่เรื่องจริงแล้วสินะ ฉันยืนคะแนนเข้ามาเรียนคณะนี้ และนี่ก็คือกิจกรรมวัน First Meet ชีวิตมหาวิทยาลัยของฉันกำลังจะเริ่มขึ้นแล้วจริงๆ บายนะ หลังหลัง ฉันกำลังจะได้เจอเพื่อนใหม่อีกเกือบร้อยคน ฉันกำลังจะ Move on!

"ชื่อกานต์ชนิดค่ะ ชื่อเล่นๆ ก็ มาจากโรงเรียนปณณพิทย"

"มาคนเดียวเลยปะคะ วันนี้เพิ่งได้ยื่นชื่อโรงเรียนนี้ครั้งแรกเลย"

"อ่า...มากับ..."

ฉันเหลือบตาไปมองใครอีกคนที่นั่งห่างออกไปสองแถว แอบเข็งนิดหน่อยว่าจะมาเรียนคณะนี้คนเดียว เริ่มต้นชีวิตใหม่แบบอินดี้ แต่ดันนั้นมีเพื่อนในห้องสมัย ม.ปลาย ติดมาด้วยคนหนึ่ง ซึ่งอิตานี้เป็นคนที่ฉันแทบไม่เคยคุยด้วยเลยตลอดสามปีที่เรียนมาด้วยกัน แบบว่า...ไม่ใช่ซะ!

ขอโทษด้วยนะ แต่ฉายาของเขาคือตาทึม ชื่อจริงๆ ชื่ออะไรก็ 모르ลืม...จำได้แค่ว่าเขาเป็นประธาน 'ชมรมผู้คลั่งไคล้การเรียนแห่งโรงเรียนปณณญพิทย' ซึ่งมีสมาชิกเพียงแค่สามคน คือตาทึม 1 ตาทึม 2 และตาทึม 3 ตามที่ยัยหลังหลังตั้งให้ ฮ่าๆ

ว่าแต่...ฉันจะพูดถึงยัยหลังหลังขึ้นมาทำไมอีกเนีย

กว่าจะผ่านกิจกรรมในช่วงเช้ามาได้ ฉันก็แจจวเร่จนจะไปโผล่ที่ปากอ่าวไทยอยู่แล้ว และถ้าหวังว่ากิจกรรมช่วงบ่ายจะดีกว่าช่วงเช้า คุณคิดผิดค่ะ หลังแจจวจะเพราะใช่ดาวเป็นอาหารกลางวัน พี่ๆ ก็พาเราเข้าหอประชุม เปิดสไลด์แนะนำรายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ทั้งชื่ออธิการบดี คณบดี เพลงประจำมหาวิทยาลัย ดอกไม้ ความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ฯลฯ ความจริงแล้วทุกอย่างก็โอเคอะ เพียงแต่เราเพ่งกันข้าวกันมาอึมๆ แล้วให้นั่งในห้องประชุมที่แอร์เย็นสบาย บอกได้คำเดียวเลยว่าวุ่นมากกก ขนาดว่ามีช่วงไฮไลต์ที่พี่ๆ จากชมรมเชียร์ลีดเดอร์หล่อๆ สวยๆ มาเดินให้ดูยังยื้อฉันไว้ไม่ได้เลย ต้องการที่จะนอนอย่างเดียวเท่านั้น

แอบงีบไปครึ่งวัน แล้วพวกฉันก็ถูกปลุกให้ออกไปเดินชมรอบๆ คณะและมหาวิทยาลัย เล่นเกมตามหาสายรหัส ก่อนจะปิดท้ายกิจกรรมในวันนี้ด้วยฐานที่มีชื่อว่า 'ลอดซุ่มมงคล'

ว้าว

ซุ่มมงคลที่ว่า...ถูกสร้างขึ้นมาจากต้นไม้ใบหญ้าอะไรก็ 모르 ไม่มีใช้มัยเนีย พวกเราต้องเกาะไหล่เรียงแถวต่อกันเป็นขบวนรถไฟ ก้มหัวหมอบคลานไปตามทางแคบๆ ในซุ่มเพื่อพบกับสิ่งดีๆ มากมาย อย่างเช่น...

ป๊วๆ

16

น้ำจากสายยาง

โครม

"กรี๊ด!"

น้ำผสมน้ำแข็ง

"ทางลาดนะจ๊ะ ระวัง~~"

"ข้างหน้าเป็นฝาท่อนะน้องๆ ระวังตก"

"บันไดจับบันได!"

โอ๊ย ใครมันช่างมาสร้างทางวิบากแบบนี้ ชุ่มมงคลหรือ Final Destination
กันแน่

ไซติบก็มา เส้นมามากมี ชักจะเลอะเทอะแล้ว แถมชุ่มยงหลอกให้
เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปมา หัวหมุนมากคะ และในจังหวะที่ฉันทบโล่งใจ
เมื่อมองไปเจอแสงลึบๆ ที่ปลายอุโมงค์...

พีบ!

ก็มีใครเอาอะไรไม่รู้หนึ่ดๆ มาป้ายหน้า แต่ว่ามันผิดจังหวะไปหน่อย!

ชะ...

ช่วยด้วย...

แงง แงงเย็นอะ แงงเย็นเข้าตา แสบตามาก กรี๊ดๆ

"พี่คะ!"

ฉันทแหกปากลั่น

"แงงเข้าตานู"

เกิดความซุลมุนขึ้นเล็กน้อยเมื่อพี่ๆ ต้องหาทางพาตัวฉันออกจาก
ชุ่มมงคลที่ว่านี้โดยด่วน

"ทนอีกนิดนะคะน้องคุณก็ ใกล้ถึงแล้วคะ"

เสียงพี่ผู้หญิงที่จูงมือพาฉันเดินย้อนกลับมาตามทางดูต้นตระหนก
ไม่น้อย เพราะน้ำตาฉันไหลพรากๆ ไม่ยอมหยุด

"พี่กัคะ ขออีมสายยางหน่อยคะ แงงเย็นเข้าตาน้อง"

"ไหนครับ มา...ให้พี่ช่วย"

เป็นเสียงเท่ๆ ของผู้ชายที่ดังมาให้ได้ยิน ตามด้วยเสียงน้ำไหลอยู่

ใกล้ๆ หู ปนเปไปด้วยเสียงความวุ่นวายจากในซุ้มมกคล นี่ต้องเป็นรุ่นพี่ที่
ถือสายยางฉีดน้ำเข้ามาแกล้างตรงปากทางเข้าซุ้มแน่ๆ

ทันทีที่สัมผัสของน้ำเย็นๆ ตะโดนมือ ฉันก็รีบวิ่งมามาล้างคราบ
แป้งเย็นออกไปจากข้างแก้มและรอบๆ ดวงตา ล้างซ้ำๆ จนคิดว่าน่าจะไม่โอเค
แล้วก็เลยค่อยๆ ลืมตาขึ้น

ว๊าบ~

ขาว...

ขาวมาก

ทั้งเสื้อนักศึกษา แล้วก็ใบหน้าของเจ้าของเสื้อ ผู้ชายผมสีดำ หน้าใส
ผิวขาว ขาวจนฉันคิดว่ายังล้างแป้งเย็นออกจากตาไม่หมดรีไปล่า และ
พอกะพริบตาอีกที ฉันก็เห็นว่าเขากำลังมองหน้าฉันอยู่

"เป็นไงบ้าง"

"ยังแสบอยู่เลยคะ ;-;"

ฉันพุงหน้าตัวเองเข้าไปหาน้ำจากปลายสายยางอีกรอบ วิกน้ำมาล้างตา
จนหน้าใจ คราวนี้พอลืมตาขึ้นมาใหม่ถึงได้รู้สึกว่ามีมอมเห็นอะไรๆ ชัดเป็น
ปกติ

"โอเคยัง"

แสบนิดหน่อย เคืองเล็กน้อย ตาไม่ค่อยพร่าแล้ว แต่ผู้ชายตรงหน้า
ก็ยังขาวอยู่

ขาว น่ารัก มีลักยิ้มเล็กๆ ด้วย

จ้องมองดูป้ายชื่อที่แขวนอยู่ระดับอกเสื้อเขา มันเขียนเอาไว้ว่า

'P'กั๊ง'

'กั๊ง' จั๊นเหรือ ไม่ใช่กั๊ง แต่เป็นกั๊ง ฉันนึกเอ๊ะกับตัวเอง...เคยได้ยิน
ชื่อแปลกหูนี้จากที่ไหนมาก่อนนะ

'คนนั้นลูกพี่ลูกน้องฉัน ชื่อพี'กั๊ง'

18

จู่ๆ เสียงที่คุ้นเคยก็แว่วผ่านมาในความทรงจำ ตอนนั้นเหมือนฉัน
จะไปงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้านยาย (อดีต) เพื่อนรัก แล้วบังเอิญว่ามีลูกพี่ลูกน้อง
ของมันที่รุ่นราวคราวเดียวกันมาแจมด้วยสามสี่คน

จำได้ว่ามีคนหนึ่งโตเด่นออกมาจากใครๆ

'เรียนอยู่คณะบัญชี มหาวิทยาลัย T'

'โห เก่งจัง'

'อ้อ เสียก่งเนี่ย...สุดยอดของดีประจำตระกูล'

เห็นเขายืนอยู่ไกลๆ ชัดๆ ตรงหน้าแบบนี้ก็พอสรุปได้ว่ายายหลังหลัง
ไม่ได้พูดเกินจริงสักเท่าไร

"ดีขึ้นมั๊ย"

"ดีขึ้นแล้วค่ะ"

เส้นมามาจากหัวฉันย้ายไปเกาะอยู่บนเสื้อเขาได้ยังไงก็ไม่รู้ ดูแล้ว
ก็น่ารักดีเมื่อเจ้าของเสื้อมีดวงตาเรียวๆ กับใบหน้าขาวใสและรอยยิ้มที่เล่น
เขายังดูโดดเด่นกว่าคนรอบข้างเหมือนที่ฉันเคยจำได้นั้นแหละ

แต่เหนือสิ่งอื่นใด...

โลกมันจะกลมไปหน่อยมั๊ย ฮี!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625352.html>